

Východočeská galerie festivalově

K XVI. ročníku GRAND Festivalu smíchu se připojila také **Východočeská galerie**, která milovníky umění a zábavy zve na výstavu děl výtvarnice **Michaely Kukovičové** s názvem **Kouzelná baterka**.

Výstava věnovaná především dětem bude v prostorách Domu U Jonáše k prohlédnutí až do 28. února.

„Autorčin vyhraněný zájem o specifickou charakteristiku materiálů a jejich struktury vede její ilustrační tvorbu méně tradičními cestami – pracuje například s frotáží a především s koláží. Postavy a celé scény skládá z fragmentů různých materiálů, starých fotografií, reprodukcí textilních materiálů, ale i reálných předmětů – knoflíků, korálků, písmen nebo třeba reprodukcí značek městského informačního systému. Knižní ilustrace Michaely Kukovičové jsou mezi dětmi mimořádně oblíbené a dočkaly se řady ocenění i na odborném fóru,“ láká na výstavu její kurátorka Vanda Skálová.

RaS

Pokud se chcete o festivalu dozvědět více, dívejte se zítra na **Dobré ráno na programu ČT2**, které bude hostit dramaturgyni festivalu **Janu Uherovou**. Vstupy začínají cca v 7:50 a 8:15. Dále zítra Janu uslyšíte v pořadu **Máme hosty na vlnách Českého rozhlasu Pardubice**, začátek cca v 8:35.

Připravil Radek Smetana, Východočeské divadlo Pardubice

Realizaci projektu podporuje

PARDOBICKÝ KRAJ

Pardubice

NADACE ČEZ

Hlavní sponzor festivalu

Sponzoři festivalu

Významní sponzoři festivalu

Sponzor cen festivalu

Sponzor Kuličkyády smíchu

Hlavní mediální partner

Mediální partneři festivalu

Ubytování zajišťuje

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Daniela Hermana; hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Jiřího Hromady. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a Statutárního města Pardubice.

16. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

25. leden – 1. únor 2016
Východočeské divadlo Pardubice

II. FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

úterý 26. 1. 2016

Dnes soutěží... Městské divadlo Brno

Činoherní soubor Městského divadla Brno je pardubickým festivalovým divákům už velmi dobře známý, vždyť letos u nás v rámci GRAND Festivalu smíchu hostuje již posedmé. Vídáme tu ale jen zlomek toho, co mají k dispozici Brňané. Jejich Městské divadlo totiž disponuje dvěma moderními scénami, a to činoherní a hudební, na nichž se svým téměř stohlavým souborem ročně vyprodukuje 12–13 inscenací. Původně činoherní scéna s pětadvacetičlenným souborem a názvem Svobodné divadlo vznikla po druhé světové válce v roce 1945. Až v 60. letech bylo Divadlo bratří Mrštíků (jak se do 90. let nazývalo) přesunuto do prostor kina Metropol – současné činoherní scény MDB v Lidické ulici.

K zásadní rekonstrukci a přestavbě ne příliš vyhovujícího prostoru došlo začátkem 90. let, kdy se stal ředitelem a uměleckým šéfem Stanislav Moša, jenž působí na této pozici dodnes. Ačkoli vznikl divadelní sál splňující požadavky pro náročné produkce hudebně dramatického žánru s kapacitou pro 340 diváků, usiloval ředitel divadla od začátku také o vytvoření druhé scény, která by lépe vyhovovala modernímu trendu v provozování soudobých hudebních děl. Hudební scéna, otevřená v roce 2004 s kapacitou 680 míst, se stala nejlépe technicky vybaveným sálem v Evropě. Soubor MDB pravidelně vyjíždí se svými inscenacemi, nastudovanými částečně nebo zcela v cizích jazycích, do mnoha evropských zemí. Za posledních deset let, kdy divadlo mohlo díky technickým možnostem Hudební scény a hlavně díky vysoké interpretační úrovni svých herců sahat na náročnější tituly světové muzikálové scény, rapidně se zvýšil i počet zahraničních zájezdů.

AnH

Známé jméno Aleny Antalové

Do soutěžního klání o titul Komédie roku 2015 se dnes zapojí inscenace našich brněnských kolegů s prozaickým názvem **Jméno**, s níž do Pardubic zavítá i půvabná **ALENA ANTALOVÁ**, kterou jsme před festivalem požádali o krátký rozhovor...

Na GRAND Festivalu smíchu letos účinkujete podruhé, naposledy to bylo v roce 2004 s komedií Kamenný host aneb Prostopášík, která tehdy obdržela titul Komédie roku. Jaké vzpomínky na pardubické divadlo nebo Pardubice vůbec se vám vybaví?

Pardubice bohužel moc neznám. Byla jsem zde jenom dvakrát, ale bylo tu moc příjemně. V Pardubicích máme Milana Němce — ten se mi vybaví nejvíc, když na Pardubice pomyslím.

Inscenaci Jméno režíroval Petr Gazdík, který je sám skvělým hercem a se kterým takto nespolupracujete poprvé. Vnímáte jako výhodu, když je režisér zároveň herec, nebo je naopak taková spolupráce těžší?

Nevím, jestli se mi s ním dobře pracuje, protože je taky herec. Ale myslím si, že ten cit pro vyprávění příběhu, tu schopnost neuhnout za žádnou cenu, cit pro opravdovost bytí a jednání na jevišti by v sobě měl, i kdyby hercem nebyl. Je to velký dar.

Jednou z vašich nejnovějších rolí je Donna v Mamma Mia!, kterou hrajete v Kongresovém centru. Jak se liší účinkování v pražském komerčním projektu od domovské scény v Brně? Rozdíl je hlavně v tom, že jsme mnohem líp profesně připraveni na hudební divadlo, muzikál. Je to těžká disciplína... Máme štěstí, že v Brně existuje divadlo, které slučuje lidi, kteří chtějí tohle dělat, je na vysoké profesní úrovni, neustále pro tyto lidi vymýšlí role, které by se jim hodily (jak muzikálové, tak činoherní), a oni můžou tím pádem velice rychle růst. Pokud tedy na sobě tvrdě pracují. Tohle v Praze není.

Kromě herečky jste také matka čtyř dětí. Dvě starší holčičky už hrají v dětských rolích na Hudební scéně. Radí se s vámi nebo poslouchají výhradně režiséra?

Jsem mile překvapená, že mi naslouchají a zajímá je, co si o tom myslím. Ale našlapuju opatrně, abych jejich důvěru nezklamala a zůstaly „na příjmu“ co nejdéle. Ale puberta se blíží, tak se připravuji na nehorší. Alenka mi nedávno řekla, když jsem jí něco říkala k jejímu hraní na jevišti: „Maminco, děkuji ti, že mi pomáháš!“ — až mě to dojalo. Ale já sama se nerada vměšuju do práce pana režiséra. I když jde o práci s máma dětma. To jen opravdu zlehka a nenápadně.

Na zahraničních divadelních webech je hitem otázka, kterou roli opačného pohlaví by si herec rád zahrál. Zeptám se tedy stejně: Kdybyste byla muž, jakou roli, a nezáleží na žánru, byste si chtěla zahrát?

Nikdy jsem o tom neuvažovala. Jednou jsem hrála Romea. Bylo to na konzervatoři v Bratislavě, když jsme dělali jako ročníkovou práci Romea a Julii, střídali jsme se v různých scénách. Já jsem dělala s mým spolužákem Mařom Benešom balkonovou scénu. Nikomu nám to nešlo, náš pan profesor (Lubomír Paulovič) byl už úplně zoufalý, jako my všichni... A mně už ruply nervy a rozčílila jsem se na toho chudáka Mařa, jak to blbě hraje, že to přece nemůže takhle dělat. A pan profesor mi řekl, ať mu to předvedu, jak to má tedy hrát. Role jsme si prohodili, já jsem byla Romeo a Mařko hrál Julii, a on začal plakat a řekl: „No konečně...“ Bylo to krásné, doteď si na to pamatuji, jak to bylo silné... JaS

LiStOVÁNÍ odstartovalo festival mohutným smíchem

V rámci Prologu GFS na Malou scénu 22. ledna zavítal projekt LiStOVÁNÍ, který není pardubickému publiku neznámý. Tentokrát herci přijeli ztvárnit knihu **Pohádky pro neposlušné děti a jejich starostlivé rodiče** od D. Taragela a J. G. Danglára.

V inscenaci se objevili Lukáš Hejlík, Alan Novotný, Pavel Oubram, Lenka Janíková a Věra Hollá, kteří během hodiny představili krutě roztomilou knihu, jež nešetří čtenáře nadsázkou, černým humorem ani drsnými radami pro rodiče. Ukazuje odstrašující příklady malých nezbedů i s postupy, jak zatočit s jejich neposlušností.

Všichni herci si v průběhu představení vyzkouší škálu rolí od dětí, přes rodiče až k přísným vychovatelům. Ve všech obstojí mistrně. Největší show však předvedl Alan Novotný, který přecházel od otce, dítěte, maďarského souseda až k romskému kolotočáři. Svoji energií strhával publikum, při jeho větě s romským přízvukem „pane policie, to je inseminace, tedy diskriminace“ umírá smíchy každý divák v sále.

Herce se během představení nebojí improvizovat a opustit knižní text, který mají před sebou. Díky jejich sešranosti se z toho stává silné místo, jímž oživují divadlo jako takové. Není proto divu, že pro svůj netradiční způsob scénického čtení sklízí LiStOVÁNÍ obrovský úspěch u diváků. Jejich akční interpretace a blízký kontakt s publikem jsou tím, čím si získávají na oblibě. JaM

Po představení s Lukášem Hejlíkem

Jak se vám hrálo?

Hrálo se mi dobře. Celé to turné, což je třicet měst, pojmáme jako zábavu. Zásadní pro nás je, když se diváci baví. Navíc to pro nás byla příležitost setkat se na jevišti v plném počtu. Většinou hrajeme ve dvou až třech hercích. U této inscenace střídáme žánry. Jednou je to vážné, jednou zábava. Vnímáme to jako odpočinek.

V čem jsou podle vás nejsilnější stránky LiStOVÁNÍ?

Většinou lidí odradí podtitul scénické čtení. Bojí se, že budeme usazený za stolem a číst duchaplné ukázky z knih. Když nás potom vidí, jsou překvapení, jak s knihou pobíháme po jevišti. Nesnažíme se vytvořit žádné velké umění, chceme, aby se divák hlavně bavil. Pokud si poté knihu koupí a přečte, o to z toho mám lepší pocit. Líbí se mi ten překvapivý moment, který se v divákovi odehraje. Dále se mi líbí, jak ukazujeme žákům druhého stupně, že čtení může být i zábava. V žánru scénického čtení jsme vlastně průkopníky, protože nic podobného u nás neexistuje. Kdyby to nefungovalo, nemohli bychom dojít ke čtení už sté knihy.

Podle čeho si vybíráte náměty?

Řídíme se tím, abychom se neopakovali. Dostávám tipy na vše, co právě vychází, a brodím se tím kvantem knih. Snažíme se střídát žánry, styly, autory, nakladatelství i země původu. Pokoušíme se vybírat něco, co bude i pro nás hereckou výzvou. Až u čtení člověk zjistí, zda to lze herecky ztvárnit, či nelze. JaM